

РЕАЛІЇ

Феодосій Кісільчук

Хутір Береги-Гори, розташований за 4 км від центральної садиби сільської ради Берегів, заснований за часів так званої столипінської реформи. Минали роки, десятиліття, село розбудувалося. На початку шістдесятих років минулого століття тут нараховувалося 62 селянські садиби, проживало 209 жителів. Тут були колгоспна ферма, кузня, а в 1955 році навіть розпочали електрифікацію населеного пункту, однак електрифіковано було лише центр хутора.

У шістдесяті і подальші роки ХХ століття держава взяла курс на переселення людей із хуторів у центральні садиби господарств. Така ж доля спіткала і горянців. Із року в рік зникали селянські оселі. Люди будувалися і перебиралися у Пе-

СЕЛО ЗНИКЛО ІЗ КАРТИ, АЛЕ ЖИВЕ У ПАМ'ЯТІ ОДНОСЕЛЬЦІВ

ревередів, Сморгдву, Береги, Млинів та інші села і міста. На початку третього тисячоліття лише хатина Надії Олександрівни Мислінської, як пам'ятник усім хуторам, свідчила про колишній населений пункт, який зник із карти району, а сама господиня змушена була переїхати у райцентр до дочок.

Уродженця Гір Феодосія Яковича Кісільчука хвилювала цікава минувшина рідного села, життєпис його людей. Відтак тривалий час він «копався» в архівах, зустрічався із багатьма вихідцями з Гір, які у своїх спогадах відтворювали незабутні сторінки літопису села. Спогад до спогаду, знімок до знімка, слово до слова – і з-під пера Феодосія Яковича вийшла у світ книга «Село, що зникло». У ній автор занурюється у минуле односельців, розповідає про людей, спосіб господарювання, розваги та інше, чим жила громада. Відчувається, що кожен спогад завадав авторові болю, бо оживало у пам'яті дитинство, яке минуло у селі, що зникло. Врешті, кожному горянцю, який прочитає книгу, гірчитиме від ностальгійних спогадів.

У книзі читач знайде план-схему розташування хутора Гори у 1950-1960 роках, список господарів-горянців, а також поіменний список жителів за період 1950-1960 років. Прізвища Веремків, Романюків, Івчиків, Хомичів, Сохачів, Єфім-

чуків, Грачів, Ганасів, Добровчанів, Косінчуків, Мединських, Дорошів, Ковальчуків, Грицюків, Черехів, Василіщуків, Кісільчуків, Дейнеків, Шевчуків, Селезньових, Панасюків, Маліщуків, Молоткевичів, Красіцьких, Чугаєвських, Стецюків, Гарбузюків та інших відомо далеко за межами ріднокраю. І подекуди ці прізвища додають тужливих споминів, бо освячені якраз горянським благодатним краєм.

Книга «Село, що зникло» Феодосія Кісільчука не тільки розширює горизонти краєзнавства, а й спонукає до творчого дерзання усіх, для кого батьківська земля дала старт у життєвий вирій. Шукаймо сили та істини у минувшині рідних сіл, бо там не тільки наша пушвина, там і джерела гідного майбуття...

Віталій ТАРАСЮК.

*****

ДО РЕЧІ

Як зізнався у телефонній розмові житель одного із населених пунктів Млинівського району, який уже кілька років перебуває в Італії на заробітках, єдиною книгою, яку він прочитає за все життя, як кажуть, від «А» до «Я», виявилася праця Феодосія Кісільчука «Село, що зникло». Цю книгу за кордон йому передали родичі і таким чином стимулювали не тільки його краєзнавчий інтерес, але й читацький...